

In Frankrijk zijn de scholen openlijk doelwit van de politieke islam

Posted on 10 februari 2024 by Redactie

Onlangs verscheen de Nederlandse vertaling – door René ter Steege – van het aangrijpende boek 'Les derniers jours de Samuel Paty' – ***'De laatste dagen van Samuel Paty'****. De Franse schrijver-journalist* ***Stéphane Simon*** *reconstrueert in dit boek minutieus, als in een thriller, de gebeurtenissen gedurende de twaalf dagen voorafgaand aan de onthoofding van de Franse leraar Samuel Paty door een fanatieke moslim. Vorig jaar herhaalde dit drama zich op een andere Franse school. Hoe lang duurt het nog tot de islam door intimidatie ook het Nederlandse onderwijs infiltreert? Of is het al zo ver?*

Lees hieronder de proloog van dit aangrijpende boek.

EEN SCHANDAAL VOOR DE FRANSE STAAT

door Stéphane Simon

Op 16 oktober 2020 was ik nog op kantoor toen op sociale media de eerste

meldingen binnenkwamen. Ze waren nog vaag, maar overtuigend genoeg om een gevoel van misselijkheid op te wekken. Samuel P., leraar op een school in de plaats Conflans-Sainte-Honorine, zou zijn omgekomen bij een aanslag. Na verloop van tijd verschenen de eerste berichten dat de aanvaller 'Allah Akbar!' had geroepen toen hij op de leraar instak en, zo werd langzaam duidelijk, onthoofdde.

Even later stuitte ik op een foto, en staarde er met afschuw naar. Het bebloede hoofd van de leraar lag op het asfalt, dichtbij de goot, zijn rechteroog was half dicht. Zijn gelaatstrekken waren niet meer herkenbaar, het had iedereen kunnen zijn met kort haar, zozeer was het gezicht bedekt met bloed. Zijn moordenaar, die Abdoullakh Anzorov bleek te heten, had het onverdraaglijke beeld op sociale media voorzien van een commentaar, temidden van islamistische kreten. 'Dit is mr paty' . Ik kende het slachtoffer niet, maar wist dat ik deze moord nooit zou vergeten. Het leek of deze leraar familie van me was.

Familietraditie

Ik ben zoon, kleinzoon, achterkleinzoon en achter-achterkleinzoon van onderwijzers en leraren. Ze doceerden niet in prestigieuze onderwijsinstellingen in Parijs, maar in dorpjes en steden in de Vendée en in Nantes. Dankzij hen leerden generaties kinderen van boeren, handwerkers, vissers en kleine winkeliers lezen, schrijven en rekenen. Ze hielpen de kinderen een bestaan op te bouwen, droegen bij aan de eenheid van Frankrijk en hielpen het land vooruit.

Het waren toegewijde leraren en onderwijzers die buiten de kleine kring van collega's, leerlingen en ouders nauwelijks bekend waren, net zoals Samuel Paty, tot zijn gruwelijke dood.

Mijn broer en ik zijn de eersten die de familietraditie niet hebben voortgezet, maar door naar de verhalen van mijn ouders te luisteren, denk ik dat ik wist wat ze doormaakten. Die lerarenkamers met eindeloze discussies met collega's van wie men sommige meer mag dan anderen, de wrijvingen met de onderwijsinspectie, de niet altijd even hartelijke verstandhouding met de directie of de ouders van leerlingen, het corporatisme waarbij elke 'prof ' dezelfde zorgverzekeraar heeft, en bladert in de meubelcatalogus van de coöperatie die leerkrachten korting geeft… Die 'dynastie' van leraren heeft me als journalist, werkzaam bij verschillende media, de liefde meegegeven voor het doorgeven en delen van kennis, en voor de inzet voor de publieke zaak. De toewijding van die 'zwarte huzaren', een bijnaam voor de

in zwarte jassen geklede onderwijzers eind negentiende/begin twintigste eeuw, gold zeker de verspreiding van de idealen van de Franse republiek: vrijheid, gelijkheid, broederschap.

Dat ging niet altijd gemakkelijk. Die scholen, die leraren, die onderwijzers hebben bijgedragen aan het Franse model dat iedereen in staat stelt het beste in zichzelf naar boven te halen, te klimmen op de sociale ladder en kinderen aan te moedigen om door te zetten. Als laatste schakel in deze familie weet ik wat ik die toegewijde mensen schuldig ben. Dankzij hun kwaliteiten en inzet ben ik geworden wie ik ben. Ik heb deze mannen en vrouwen, die nu mijn kinderen verder helpen, in mijn hart gesloten. Net als Samuel Paty. Zijn hoofd viel aan de voet van mijn stamboom.

Geen bescherming

Hoe heeft het zover kunnen komen? Waarom waren de Franse staat, de onderwijswereld, de politie en inlichtingendiensten, niet in staat iemand te beschermen die de waarden van de Franse republiek zo moedig diende?
Mijn grootouders vertelden over hun strijd voor de republiek, voor het laïcisme – de Franse versie van de scheiding tussen kerk en staat – de rivaliteit tussen wijwatervat en lessenaar. Maar nooit maakten ze zoiets gruwelijks mee.

In de Vendée, tijdens de overgang van de negentiende naar de twintigste eeuw, hadden ze het niet gemakkelijk. De kinderen spraken geen Frans, maar een streektaal die de leerkrachten pijn aan de oren deed. Ze zagen de 'meester' als de vertegenwoordiger van een ver van de Vendée gelegen staat, waar ze niets van wisten. Een staat die hun voorouders had vermoord, mensen die zich hadden verzet tegen het bewind dat vanuit Parijs de revolutionaire, anti-klerikale idealen verspreidde.

De onderwijzers reisden de boerderijen af om de kinderen naar school te brengen, om ze van alles te leren wat hun ouders niet wisten. Ze brachten ze zelfs naar de zee, waar de kinderen vaak nooit waren geweest, ook al woonden ze er slechts een paar kilometer vandaan. Dat was hard werken, maar nooit rolde hier het hoofd van een onderwijzer de goot in. De Franse republiek was in deze regio's misschien niet geliefd, maar zorgde er wel voor dat ze werd gerespecteerd. Met harde hand, als het moest.

De herinnering

Iets meer dan drie jaar na de moord, de ontzetting, de emoties en het collectieve trauma moet de herinnering aan het martelaarschap van Samuel Paty levend blijven. In dit boek komen de hoofdpersonen aan het woord en wordt onthuld wat het politie-onderzoek tot nu toe aan het licht heeft gebracht. Niet alleen in het collège, de onderbouw van de middelbare school, van Conflans-Sainte-Honorine, maar tot in Syrië aan toe. Daar identificeerde de anti-terreureenheid mensen die Abdoullakh Anzorov hielpen de moord voor te bereiden. Want hij was geen eenzame wolf, of een geestelijk gestoorde, maar de gewapende arm van een veelkoppig monster van met haat vervulde fanatici. Zij konden alleen toeslaan door het falen op veel niveaus van Franse overheidsinstellingen, waaronder de top van de onderwijsbureaucratie, die het gevaar voor Paty niet op waarde wisten te schatten.

In oktober 2023 viel opnieuw een leraar door moordenaarshand. In de stad Arras stak een jonge islamist, evenals Anzorov afkomstig uit de Kaukasus, de leraar Dominique Bernard dood onder kreten als 'Allah Akbar'!

Het onderwijs is in Frankrijk een primair doelwit van de politieke islam, want weinig andere instellingen hebben zo'n grote invloed op de jonge generaties. Daarom kloppen de aanhangers zo vaak aan bij scholen, bijvoorbeeld om de spotprenten van Charlie Hebdo te vervloeken, de Holocaust te ontkennen en te pleiten voor het toestaan van kleding als de hijab of, recentelijk, de abaya. We moeten er alles aan doen om te voorkomen dat die strijd niet uitloopt op een nieuw Verdun, waar onderwijzers en leraren in de loopgraven worden achtergelaten en waar angst, geweld en obscurantisme om zich heen grijpen.

Liegen, haat

Uit een enquête onder 29.000 leerkrachten blijkt dat 53 procent vindt dat de principes van het laïcisme op Franse scholen onder druk staan. Een meerderheid van 55 procent zegt niet meer met plezier naar het werk te gaan, tegen 31 procent tien jaar geleden. 51 procent 'denkt er vaak aan een andere baan te nemen'. Kortom, het onderwijs ligt op de knieën en wij wenden liever de blik af, in de eerste plaats de politici.

Alles begon met een liegende leerling en haar arrogante, van haat vervulde ouders die op school verhaal kwamen halen. Wat is dat voor een republiek die geen kans

ziet mensen te beschermen die haar elke dag dienen, die haar normen en waarden doorgeven aan nieuwe generaties? Samuel Paty wist dat veel zaken niet goed gingen in het Frankrijk van 2020, zeker niet op het ministerie van Onderwijs. Hij kon echter niet vermoeden dat het systeem zo rot was, dat het hem hulp onthield toen hij dat het meest nodig had. Met zijn martelaarsdood als uiterste consequentie.

'De laatste dagen van Samuel Paty' *van Stéphane Simon is een uitgave van Uitgeverij Blauwburgwal in Amsterdam, kost 20 euro (geen verzendkosten) en is overal te koop of te bestellen, bijvoorbeeld* ***in de winkel van Wynia's Week****.*

Syp Wynia *sprak met vertaler* ***René ter Steege*** *over 'De laatste dagen van Samuel Paty'. Dat gesprek is als* ***video*** *zowel als* ***podcast*** *te volgen. Kijk* ***HIER****.*

Max Pam *schreef in zijn Volkskrantcolumn over dit boek: 'In veel opzichten is de moord op Samuel Paty schokkender dan die op Theo van Gogh.' Lees* ***HIER****.*